

Libris RO
Respect pentru oameni și cărți
Holly Webb

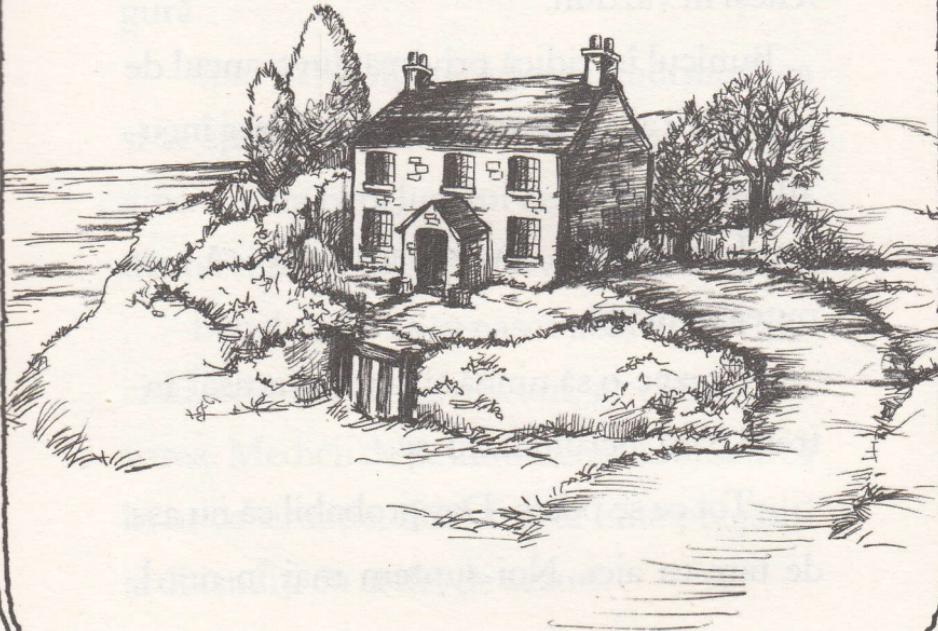
URSULEȚUL DE ZĂPADĂ

ibris.RO

Respect pentru oameni și cărți

CAPITOLUL UNU

— Uite, bunicule, ninge! exclamă bu-curoasă Sara, uitându-se pe fereastră la primii fulgi de nea care dansau lenești în văzduh.

Bunicul își ridică privirea din teancul de fotografii alb-negru pe care le sorta și încu-viință din cap.

— Într-adevăr. Au zis și la știri că s-ar putea să ningă.

— Crezi c-o să ningă și la mine acasă? în-trebă Sara încruntându-se.

— Tot ce se poate. Dar probabil că nu aşa de tare ca aici. Noi suntem mai în nord,

Respect pentru oameni și cărți
unde e și mai frig, din cauza crivățului.

Se ridică și veni să se așeze lângă Sara pe pervazul lat al ferestrei. Ce te frământă? Doar îți plăcea mult când ningea.

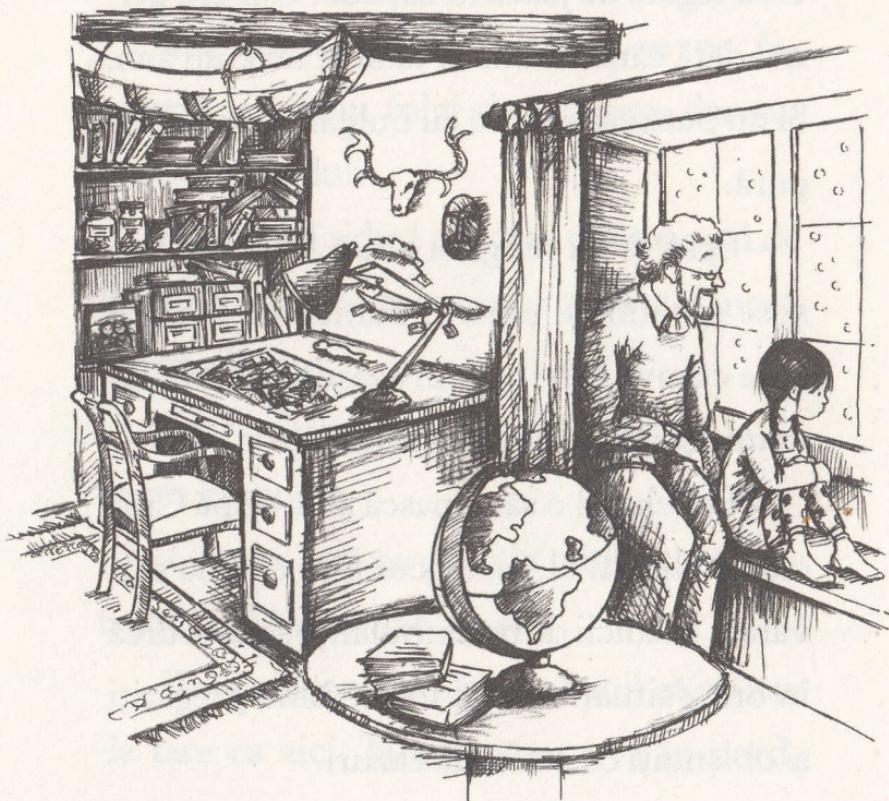
Sara dădu din cap. Era adevărat că unele dintre cele mai frumoase amintiri din timpul vizitelor pe care le făcea iarna la bunici, erau legate de joaca în zăpadă. Dar era prima dată când mama și tatăl ei nu erau aici. Și nu putea să se bată cu bulgări de una singură.

— Sper să nu ningă și acasă, murmură ea și se sprijini de umărul bunicului. Dacă îi vine cumva bebelușului ceasul nașterii, iar mama și tata n-o să poată ajunge la spital?

— Bebelușul o să se nască abia după Crăciun, o liniști el. Și, oricum, ar chema salvarea. Medicii de pe ambulanță se descurcă în orice situație. Sunt foarte bine pregătiți și obișnuiți cu astfel de cazuri.

Respect pentru oameni și cărți

— Bănuiesc. Sara încercă să-și alunge gândurile negre. N-avea niciun rost să-și facă griji. Când vorbise cu tatăl ei la telefon ultima oară, îi amintise să pună o lopată în portbagaj. Uite, începe să se depună, îi spuse bunicului în timp ce privea fulgii cum cădeau din ce în ce mai repede.

Respect pentru oameni și cărți
Pe pervazul de afară, zăpada se depuse-se deja. Aproape lipindu-și nasul de geam, Sara se uită în sus la dansul amețitor al fulgilor de nea. Începuse să se întunece, iar cerul căpătase o nuanță gri-gălbuiie, semn că avea să cadă multă zăpadă.

– Hmm. Așa se pare, o aprobă bunicul. Cred c-am muncit destul pentru du-pă-amiaza asta. N-ai vrea să mergem să punem de-un ceai? o întrebă râzând și o sărută pe creștet. Stai liniștită! Avem geomuri și la bucătărie. Te poți uita și de-acolo cum ninge. Dacă o să se depună, mâine o să poți să ieși la joacă. Acum e prea târziu; în curând se face noapte.

Sara se dădu jos de pe pervaz, oftând încet. Îl iubea pe bunicul ei și casa ciudată în care locuia. Era o căsuță din piatră, construită în urmă cu două sute de ani, care avea un șemineu uriaș și ferestre adânc

Respect pentru natură decupate în perete, numai bune să stai pe marginea lor. Podeaua era peste tot în pantă și denivelată și existau pretutindeni locuri în care puteai să te ascunzi. Dacă fi fost acasă, ar fi ieșit la zăpadă cu toți prietenii ei din cartier. Ar fi făcut un om de zăpadă și s-ar fi bătut cu bulgări, iar apoi toată lumea s-ar fi dus acasă să se încălzească. Nu prea o încânta ideea să facă un om de zăpadă de una singură, iar cu bunicul nu era chiar același lucru.

Sara venea mereu cu mama și cu tata în vizită la bunicul când începeau sărbătorile de iarnă. Era o tradiție. Stăteau câteva zile, după care îl luau pe bunicul și se întorceau acasă de Crăciun. Însă anul acesta, părintii ei hotărâseră că era mai bine să meargă singură. Tatăl său o adusese cu mașina, rămăsesese la masă și după aceea pornise repede înapoi spre casă.

Mama Sarei nu era încă o stare care să-i permită să călătorească nici măcar pe distanțe mici – la câteva săptămâni după Crăciun urma să-l aducă pe lume pe frățiorul ei – și nici nu i-ar fi fost comod să stea în mașină ore în sir. În plus, n-ar fi fost o idee prea bună să vină să stea încă o căsuță de piatră din vârful unei stânci de pe malul mării, legată de cel mai apropiat sat, aflat la kilometri distanță, printr-un drum plin de gropi și în pantă, ca să nu mai vorbim de spital. Sarei îi plăcea la bunicul ei, pentru că avea senzația că se afla departe de toți și de toate. Acolo sus pe faleză, casa lui semăna cu un cuibушor ferit, cum erau cuiburile păsărilor pe care bunicul i le arătase încă o vară. Trebuia să recunoască însă că acum nu era chiar locul potrivit pentru mama ei.

– De parte, în nordul Canadei, ninge la fel de mult ca aici? îl întrebă Sara pe bunicul

Respect pentru români ei, ținându-se după el când acesta ieși din birou și o luă pe corridorul întunecos care ducea la bucătărie. Degeaba aprinsese el luminile, că tot nu prea vedeai pe unde mergi. Adică, la pol, acolo unde ai fost cu străbunicul. Zăpada arată la fel ca la noi?

Bunicul se opri lângă frigider și se întoarse spre Sara.

– Zăpada-i zăpadă peste tot, Sara. Dar am văzut niște viscole de toată frumusețea, asta-i adevărat. Unul a ținut trei zile odată și ne-a prins la o familie de inuiți. Eu și tata luaserăm cu noi provizii de-acasă – conserve de tocăniță și alte lucruri de felul acesta –, dar oamenii de-acolo aveau mâncărurile lor.

Bunicul făcu o pauză și o încurajă din priviri pe Sara să-l întrebe. Fetița nu se simți nicicum deranjată. Îi plăceau mult poveștile lui.

– Și ce-ai mâncat la ei?

Respect pentru pameni și cărti

— Carne uscată de focă, răspunse triumfător bunicul, scoțând din bufet o pungă de spaghetti. Luă un borcan de sos pentru paste și i-l vântură pe la nas. Nici pomenală de aşa ceva. Inuiții nu mănâncă azi

